

άσπροδόντης επίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. δόντι. Τύπ. ἄσπρόδοντος ἐν Πεντατεύχ. (ἔκδ. Hesselting) 422.

Ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας.

άσπροελαιά ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρολαιά Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ. ἄσπρουλαιά Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἐλαιά.

Εἶδος ἐλαίας ἡ ὁποία δὲν μαυρίζει, ἀλλὰ διατηρεῖται λευκόχρους.

άσπροέλατο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἐλατο.

Τὸ δένδρον ἐλάτη ἡ τῷ Ἀπόλλωνος (abies Apollinis) τοῦ γένους τῆς ἐλάτης (abies) τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων (coniferae). [**]

άσπροηλιάτικο τό, ἀμάρτ. ἄσπροηλιάτικο Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἡλιάτικο.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς ὠριμαζούσης κατ' Ἰούλιον (ὅτε ἡ ἐορτὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ).

άσπροθαλασσίς ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 347.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ θαλασσίς.

Ἀσπρογαλάξις, ὁ ἰδ.

άσπροθαλασσίτικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀσπροθαλασσίτης.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κάτοικον τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τῆς Ἀσπρης Θάλασσης: Ἀσπροθαλασσίτικο καράβι.

άσπρόθολος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 347.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ θολός.

Ὁ λευκὸς καὶ θολός.

άσπροθύμαρο τό, Εὐβ. (Κουρ.) Κύθν. Μῆλ. — Λεξ. Βλαστ. 453 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θυμάρι. Περί τῆς λ. ἰδ. Μ. Στεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 445.

Τὸ φρύγανον γνάφαλον τὸ Ἑλληνικὸν (gnaphalum Graecum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων. Συνών. ἀντιστροφή, ἄσπρόθυμος, σαρκόχορτο. [**]

άσπρόθυμος ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θύμος.

Ἀσπροθύμαρο, ὁ ἰδ.

άσπροθύρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπρουθύρ'κους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θύρα.

Ἐκεῖνος ὅστις φέρει πλὴν τῶν ἄλλων χρωμάτων ραβδώσεων καὶ λευκὰς ὡς κυρίας, ἐπὶ ὑφάσματος: Ἀσπρουθύρ'κους ἀλατῆς.

άσπροθωριάζω Θήρ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρόθωρος.

Ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροθώριασε τὸ φουστάνι Μῆλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσπρίζω Α 1 β.

άσπροθωρίζω Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρόθωρος.

Ἀσπροθωριάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ ροῦχα μὲ τὴν πολλὴν πλῆσιν ἄσπροθωρίζουνε Ἀπύρανθ.

άσπρόθωρος ἐπίθ. Θήρ. Θράκ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπρόθωρους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θωρία.

Ὁ ὑπόλευκον χρῶμα ἔχων, ἰδίᾳ ἐπὶ ὑφασμάτων ἐνθ' ἄν.: Ροῦχο ἄσπρόθωρο Μάν. Ἀσπρόθωρο ψωμί Χίος. Πβ. ξέθωρος.

***άσπροῖππαρος** ὁ, ἄσπράπ-παρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. *ἶππαρος, παρ' ὁ καὶ ἄπ-παρος.

Ὁ λευκοῦ χρώματος ἵππος.

άσπροκάθαρος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καθαρός.

Ὁ λευκὸς καὶ καθαρὸς: Ἀσπροκάθαρο ροῦχο-σπίτι κττ.

άσπροκαλάμποκο τό, πολλαχ. ἄσπρουκαλάμπου-κου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καλαμπόκι.

Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φύτιστα τὸν χουράφι μ' οὐλοῦ ἄσπρουκαλάμπουκου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

άσπροκάλεσις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπρουκάλιδους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καλέσις.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα μὲ μελαίνας κηλίδας, ἐπὶ βοσκημάτων: Ἀσπροκάλιδον πρόβατον.

***άσπροκάλης** ἐπίθ. Θηλ. ἄσπροκάλα Χίος.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ *κάλης παρὰ τὸ καλέσις. Διὰ τὸ β' συνθετ. πβ. Ἡσύχ. «κηλάς... αἶξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές» καὶ ἀρχ. Ἀττικ. κάλη παρὰ τὸ κήλη.

Ὁ λευκὸς μὲν ἀλλ' ἔχων μέλανα σημεῖα κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ αἰγῶν. Πβ. ἄσπροκάλεσις, ἄσπροκάλιβος.

άσπροκάλιβος ἐπίθ. Πελοπ. (Ἀργολ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ *κάλιβος παρὰ τὸ καλέσις. Διὰ τὸ β' συνθετ. πβ. *ἄσπροκάλης.

Ὁ λευκὸς μὲν ἀλλ' ἔχων μέλανα σημεῖα ἐπὶ τῆς ράχως καὶ τῆς κεφαλῆς: Ἀσπροκάλιβη γίδα. Πβ. *ἄσπροκάλης, ἄσπροκάλεσις.

άσπροκαλόγυρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροκαλόγυρος Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καλόγυρος.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα καὶ τὰ κέρατα κυκλικά, ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν.

άσπροκαλτσουνᾶτος ἐπίθ. Παξ. ἄσπροκαρτσουνᾶτος Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὖς. καλτσούνι καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ φορῶν λευκὰς περικνημίδας ἐνθ' ἄν.: Βλέπει ἀπομακρὰ ἕνα ἀνθρωπο κοκκινοσκούφη κι ἄσπροκαρτσουνᾶτο (ἐκ παραμυθ.) Σμύρν.

άσπροκάννης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπροκάννα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καννί.

Ὁ λευκόκνημος, ἐπὶ προβάτων.

άσπροκάνουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. ἄσπρουκάν'του Ἥπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κανούτος.

Ὁ ἔχων χρῶμα λευκὸν καὶ ἀνοιχτὸν τεφρόχρουν, ἐπὶ αἰγῶν.

άσπροκάπουλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καπούλι.

Ὁ ἔχων λευκὰς κηλίδας ἐπὶ τῆς ράχως, ἐπὶ αἰγῶν.

άσπροκάρφι τό, Ἀττικ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. κάρφι.